

Một Giờ Sáng

Tôi dậy một giờ sáng...chắc tại cái mền mỏng / không đủ ấm suốt đêm. Tôi rất muốn ngủ thêm...tự dỗ hoài, không được!

Tôi đi nấu chút nước. Tôi uống chút cà phê. Bây giờ đang còn khuya, nghĩ rồi sẽ ngủ tiếp. Tôi đi nằm, mắt khép...sao vẫn thấy ánh trăng? Sao vẫn nghe mơ man / bàn tay nào vuốt mắt...Trăng mười sáu trong vắt / lọt và khe cửa gương / dù tôi đã kéo màn / cho căn buồng tôi tối...

Không có ai để nói...Tôi lại nói một mình. Tôi nói trong cái mền. Với trái tim đang đập. Tôi bắt tôi nhắm mắt, làm sao tai đừng nghe? Tôi muốn tôi mệt mề / muốn mình nhiều nghi vấn / muốn mình biết căm giận...một đêm dài vô duyên!

Tôi có nghĩ tới em...để cho mình trẻ lại. Tôi nhớ thời biên ải,...em-một-mình thì sao?

*

Tôi thèm giấc chiêm bao. Tại sao chưa thèm ngủ? Thế nào là đã đủ? Thế nào là đã nhàn? Có ai, người lang thang / mơ màng điều triết lý? Hay vì tôi ủy mị / tự làm tôi đốn hèn? Tôi vẫn nghĩ tới em / áo bà ba đơn giản...Tôi vẫn mong buổi sáng / tôi cùng em ngắm hoa...

Một con bướm bay qua

Một con bướm bay lại

Có một con gà mái / mổ thóc gọi bầy con...

Ôi sông núi trên lưng...giọt sương vừa sa xuống...Tôi thức vì ngủ sớm? Tôi cần ngủ để quên?

Tôi không còn sức khiêng / Sông Núi lên vai nữa? Tôi không còn mắc nợ...bởi tôi Cải Tạo rồi? Hai chữ hoa thật tươi, bài thơ này thì héo...

Hay là tôi đã yếu? Chừng nào tôi ngậm cười? Chừng nào bạn ngậm ngủi / cho tôi lời vĩnh biệt? Ôm cái gối ôm, siết. Rừng vang tiếng máy cưa...Ôi rừng núi ngày xưa / dè chừng từng tiếng đạn...Vậy mà sông cũng cạn! Vậy mà núi cũng mờ!

Tôi khóc, hai mắt khô. Bài thơ này...hèn hạ!

Trần Văn Lê